

δὲν παύει νὰ μᾶς διαβεδαίῃ κατὰ τοὺς ἑξ ὑψή-
νας ὅτι τὰ πολιτικά εἶνε ἐν ἡμερία, διὰ νὰ
μᾶς ἀναγγείλῃ κατὰ τοὺς ὑπολοίπους ἑξ ὑψή-
νας, ὅτι τὰ πολιτικά εἶνε εἰς ἀναστάτῳσιν.

Αἱ ἐπιδημικαὶ νόσοι—καὶ πότε δὲν λείπουν!
—τὰ σκάνδαλα—τὸ ἀλάτι αὐτὸ τῶν κοινωνι-
κῶν ὁμιλιῶν—ἀπεργίαι, μονομαχίαι, αὐτοκτο-
νίαι, ἀρχαιολογικαὶ ἀνακαλύψεις, σιδηροδρο-
μικαὶ συγκρούσεις, εἶνε τ' ἀπαραίτητα καρυ-
κεύματα τοῦ προφητικοῦ ὀψολογίου, ἐκεῖνα τὰ
ὅποια ἐπὶ τέλους ἀφεύκτως—κάνεις δὲν ἀντι-
λέγει—θὰ συμβοῦν καὶ τὰ ὅποια παρακολου-
θεῖ κάποτε καὶ κάποια Ἑλληνικὴ ἐφεύρεσις
ἢ καμμία ἐκρηγξίς ἡφαιστείου ἢ ἔστω καὶ
πυριταποθήκης.

Κατόπιν αὐτῶν δὲν θὰ ἔχω ἄδικον νὰ χα-
ρακτηρίσω τὸν γηραιὸν Καζαμίαν ὡς τὸν φι-
λοπρόντονον καὶ μανιωδέστερον ρεπόρτεο.
Αἱ εἰδήσεις του εἶνε ἀψήθητοι, εἶνε λίαν ἐνδια-
φέρουσαι καὶ—τὸ σπουδαιότερον—ἀληθέστε-
ραι ἀπὸ τὰς «Τελευταίας ὥρας» μερικῶν κα-
θημερινῶν συναδέλφων.

Δὲν θέλω νὰ μειώσω μὲ ὅσα γράψω τὴν ἀ-
ξίαν τοῦ βιβλιαρίου αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἐκδίδε-
ται τακτικώτερα ἀπὸ μερικὰ ἐβδομαδιαῖα

φυλλα καὶ τὸ ὅποιον εἶνε τὸ εὐθηνότερον βι-
βλίον ἐν Ἑλλάδι, ἀν καὶ διδακτικόν, διότι δι-
δάσκει ἐπὶ τέλους τὸ εὐροτολόγιον. Ἐν τούτοις
αἰσθάνομαι μίαν ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν, κα-
πως κακεντρεχῆ, γράφων τὴν βιβλιογραφίαν
τοῦ Καζαμίας—διὰ πόσα ἄλλα χειρότερα βιβλία
δὲν γράφονται ἐκτενέστεραι κρίσεις...—διότι
μοῦ ἀρέσει νὰ ἐκδικοῦμαι. Καὶ δὲν θὰ λησμο-
νήσω ποτὲ τὴν ἐκπληξιν, τὴν ὁποίαν ἡσθάν-
θην προ ἑτῶν, ὅτε ξεφυλλίζων ἓνα Καζαμίαν,
τὸν ὅποιον εἶχεν ἀγοράσει μαζί μὲ ἓνα «Ὀνει-
ροκρίτην» ἢ νεαρὰ ὑπηρετήριά μου, εἶδα εἰς
τὴν προτελευταίαν σελίδα—διότι ὁ Καζαμίας,
ὁ πρόδρομος αὐτὸς τῶν Ἑθνικῶν Ἡμερολο-
γίων ἔχει καὶ φιλολογικὸν μέρος—ἓνα παρα-
μῦθον φέρον—οἱμοί—τὴν ὑπογραφὴν μου. Καὶ
θὰ ἐπανελάβανα τὴν ὑπογραφὴν ἀν δὲν μὲ
ἀνεχαίτιζεν ἡ πονηρὰ σκέψις ὅτι πιθανὸν
πρὸς ἀντεκδίκησιν νὰ ἐπανελαμβάνετο ἡ ἀνα-
δημοσίευσις κανενὸς ἄλλου διηγήματός μου
«ὡς εἶδος παραμῦθου» εἰς τὸν Καζαμίαν τοῦ
προσέχους ἢ μᾶλλον μεταπροσέχους ἔτους
1908. Δ' αὐτὸ καὶ ἐγὼ περιδεῖς καταθέτω
εἰς τὴν προσωπίδα τοῦ ψευδωνύμου.

ΔΑΦΝΙΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

* Ἀπεβίωσεν ἐν Valmondois, ἔνθα ἀπὸ ἐτῶν ἡσχο-
λεῖτο εἰς τὴν κεραμικὴν τέχνην, ὁ Γάλλος ζωγράφος
G. Laurent Desrousseau. Ἐγενήθη τῇ 15 Ἰουλίου
1862 καὶ ἐπῆρξε μαθητὴς τῶν Maignan. Κυριώτερα
ἔργα αὐτοῦ εἰσὶν, τὸ Ave Maria (1885, τυχὸν τιμητι-
κοῦ μεταλλίου), ἡ Χήρα (1886), ἡ Ὑστάτη Ὁρα (βρα-
βευθὲν ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ 1889), ἡ Ἀναχώρησις (Μου-
σεῖον Χάρης), τὸ Νανάκιον (Μουσεῖον Τύνιδος), Παρὰ
ταῖς ἀδελφαῖς (Μουσεῖον Πεννῶν), ἡ Παραμονὴ τῆς
πρώτης μεταλήψεως (Μουσεῖον Ρουέν), Εἰς τὴν Ὀπε-
ραν (1894) Ὁ Laurent-Desrousseau συνειργάσθη
εἰς τὸ Figaro illustre, εἰς τὴν Mode Pratique κ.λπ.

*

Ἐν Bedarieu τόπον τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου
μυθιστοριογράφου Φερδινάνδου Φάβο ἀνηγέρθη πρὸς
τιμὴν αὐτοῦ μνημεῖον, οὗ τὰ ἀποκαλυπτήρια ἐγένοντο
πρότιμος. Τὸ μνημεῖον εἶνε ἔργον τοῦ γλύπτου J. Vil-
leneuve.

*

Εἰς τὸν ἐφετεινὸν διαγωνισμὸν τοῦ Grand Prix de
Rome τὸ α'. βραβεῖον τῆς γλυπτικῆς ἔλαβεν ὁ Gau-
mont, τῆς δὲ χαραντικῆς ὁ Serrès.

*

Διωρίσθησαν καθηγηταὶ ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ Σχολῇ
τοῦ Πολυτεχνείου, τῆς ἀνατομίας ὁ κ. Θ. Παπαϊωάννου
ιατρός, τῆς Ἱστορίας τῆς τέχνης καὶ τῆς Αἰσθητικῆς ὁ
ἀρχαιολόγος κ. Γ. Βυζαντινός καὶ τῆς ξυλογραφίας ὁ
κ. Ν. Φέρμπος.

*

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας ὁ
γλύπτης Ἰωάννης Καρακατσάνης. Ὁ καλλιτεχνικός του
βίος συνδέεται μετὰ τοῦ Ἀρσῆ, οὗ ἦτο ἐκ τῶν ἀφο-
σαιμένων μαθητῶν. Περατώσας τὰς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ
σπουδὰς του, προσελήφθη παρὰ τοῦ Ἀρσῆ, παρ' ᾧ
εἰργάσθη ἐπὶ δεκαετίαν, ἀναπληρῶν αὐτὸν εἰς τὰς ἐργα-

Ὁ ἀποθανὼν γλύπτης Ἰ. Καρακατσάνης

σίας, ὅτε οὗτος ἀπεδήμησεν εἰς Ἰταλίαν, ἐργασθεὶς
μεταξὺ ἄλλων εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τῆς Ἀκαδημίας
καὶ τὸν Σωκράτη. Ὁ Καρακατσάνης ἰδρύσας εἶτα
ἐν τῇ ὁδῷ Ἀσωμάτων ἴδιον ἐργαστήριον, ἐνέκυρ-
εν ἰδίως εἰς τὰς μορφὰς τοῦ Ἰεροῦ Ἀγῶνος. Διε-
κρίθη εἰς τὰς μορφὰς τοῦ Πήγα, τοῦ Καραϊσκάκη, τοῦ
Μπότσαρη, τοῦ Μιαούλη, τοῦ Καποδίστρια, τοῦ Τομ-
πάζη, ἀντίτυπα δ' αὐτῶν ἠγόρασεν ὁ δῆμος Ἀθηναίων.

Ἔργον του εἶνε ἡ προτομή τῆς βασιλίδαιδος Ὀλγας, ἡ στηθεῖσα εἰς τὸν ἐν Δεκελείᾳ τάφον τῆς, τὸ κυριώτερον δὲ εἶνε ὁ ἀνδριὰς τοῦ Ἀθανασίου Διάκου, ὃ ἐν Λαμῖα στηθεῖς. Εἰκόνα τοῦ ἀνδριάντος τοῦτου ἔχει δημοσιεύσῃ ἡ «Πινakoθήκη» ἐν τῷ β'. τεύχει. Ὁ κ. Χ. Ἡλιάπουλος ἐσκιαγράφησε δι' ἐπιμυήδου λόγου τὸν θαιόντα, ὡς καλλιτέχνην καὶ ὡς ὄνθρωπον.

Ὁ «Αἰὼν» τῶν Παρισίων εἰς μίαν δημοσιογραφικὴν ἀνάγκην—ὅπως τὴν δρομάζει—ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς φιλολογίας ἀφιερώνει ἄρθρον δλόκληρον διὰ τὸ ἔργον τοῦ Στεφάνου Μαριζώκη, τὸν ὁποῖον δρομάζει ἀνιέρτην ποιητὴν καὶ τελευταῖον—κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν—μέγαν Ἑλληνα ποιητὴν, τονίζων ἰδίως, ὅτι δὲν ἔχει ὑποστῇ ξενικὴν ἐπιρροήν, ὅπως ἄλλοι ποιηταὶ μας.

Ὁ «Αἰὼν» δημοσιεύει καὶ δύο ποιήματα τοῦ Μαριζώκη ἀπὸ τὰ φραϊότερα, «Γῆ καὶ Οὐρανός» καὶ «οἱ Ποιηταί».

Ἀργότερα θὰ γράψῃ καὶ δι' ἄλλους Ἑλληνας ποιητάς.

Ἐρευνωμένου ἐν Σουνίῳ τοῦ χώρου τοῦ κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐν ἐπιχώσει τεχνητῇ ἀνευρέθησαν ὑπὸ τοῦ ἐφόρου κ. Στάη δύο κολοσσιαῖα ἀγάλματα ἀρχαϊκῶν Ἀπολλώνων τοῦ τύπου τῆς Τενίας καὶ τῶν ἐν τῷ μουσεῖῳ ὁμοίων. Τὸ ἔτερον σώζει καὶ τὴν κεφαλὴν διακεκοσμημένην ἐξόχως κατὰ τὸν ἀρχαϊκὸν τρόπον. Εἶνε ἀνώτερα τὰ ἀγάλματα ταῦτα πάντων τῶν μέχρι τοῦδε εὐρεθέντων τοῦ ὁμοίου τύπου καὶ διὰ τὸ ὑπερφυσικὸν μέγεθος αὐτῶν καὶ διὰ τὴν τεχνολογίαν καὶ διὰ τὴν διάθεσιν καὶ ἐπεξεργασίαν τῆς κόμης αὐτῶν.

Εἶνε τέχνη ἀρχαϊκωτάτη τῶν προπερσικῶν χρόνων καὶ ἀνευρέθησαν εἰς ἐπιχώσιν γενομένην κατὰ τὴν μετὰ τοὺς περσικοὺς πολέμους ἀνιδρυσὶν τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. Οἱ Πέρσαι διερχόμενοι διὰ τοῦ σιόλου τούτου ἐκ τοῦ Σουνίου κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ε'. π. Χ. αἰῶνος ἀπεβιβάσθησαν ἐκεῖ καὶ ἐπυρρόλησαν καὶ κατέστρεψαν τὸν παράρχαιον πόρινον ναόν, ἐπὶ τῶν εἰρηλίων τοῦ ὁποίου κατόπιν ἰδρύθη ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, κατέρριψαν δὲ ἐκ τῶν βάθρων αὐτῶν τὰ ἀγάλματα τὰ ἐν τῷ ναῷ καὶ τῷ περιβόλῳ ἰδρυμένα.

Ὅτι τὰ ἀνευρεθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Στάη ἀγάλματα φέρουσιν ἐκ τῶν θλιπθέντων ζωηρὰ εἶ τι τῆς τῶν κτυπημάτων, δι' ὧν κατέρριψαν αὐτὰ ἐκ τῶν βάθρων των, ὅπως φέρουσιν ἔχνη τοιαῦτα καὶ αἱ γνωσταὶ κόραι τῆς Ἀκροπόλεως, ἐπιχώσθησαν δὲ κατόπιν, ὡς ἰερά, πορὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Σουνιαίων.

Ὁ ἐν Νεαπόλει καθηγητὴς κ. Φ. Δε-Σιμόνε Μπροῦβερ ἐδημοσίευσεν εἰς καλλιτεχνικὸν τόμον, ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νεαπόλεως, φραϊοτάτην μετάφρασιν δύο ἐκ τῶν διηγημάτων τοῦ κ. Δ. Βικέλα, τοῦ «Παπῆ Ναρκίσσου» καὶ τοῦ «Λυσσασμένου».

Τὸ Γαλλικὸν φιλολογικὸν περιοδικὸν «La Gerbe», ὅπερ συγκεντρώνει τὰ ἐκλεκτότερα ἔργα τῆς τε Γαλλικῆς καὶ ξένης φιλολογίας, δημοσιεύει εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον του μετάφρασιν τῆς «Τριλογίας» τοῦ ἡμετέρου διευθυντοῦ κ. Δ. Καλογεροπούλου, κατὰ μετάφρασιν ἐκτάκτως ἐπιτυχῇ γενομένην ὑπὸ τοῦ κ. Ary-René d' Yvermont.

Ἀναχωρεῖ περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνός διὰ Παρισίους, ἐνθα ὁριστικῶς θὰ ἐγκατασταθῇ, ὁ φίλος καλλιτέχνης κ. Στεφ. Ξενοπούλου. Ὁ κ. Ξενοπούλου, ὅστις θὰ ἀποστείλλῃ καλλιτεχνικὰ ἄρθρα πρὸς τὴν «Πινakoθήκην», θὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὴν τέχνην του καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν γελοιογραφίαν, ἥς ἔδωκε μέχρι τοῦδε πολλὰ δείγματα ἐπιτυχίας.

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν ὅτι ὁ ἐν Παρίσι διακί-

κρίμενος συγγραφεὺς καὶ ποιητὴς κ. Ἀρ. Παρθένης, συναργάτης πλείστον Γαλλικῶν περιοδικῶν, ἀνέλαβεν εὐγενῶς τὴν ἀντιπροσωπείαν τῆς «Πινakoθήκης» ἐν Παρίσι. Ὁ κ. Παρθένης πρὸς τοὺτοις θὰ γράφῃ χάριν τῆς «Πινakoθήκης» ἐπιθεώρησιν τῆς Παρισίνης φιλολογικῆς κινήσεως.

Νέαν ἔκδοσιν προετοιμάζει ὁ ἀκαταπόνητος φωτοτύπης καὶ συναργάτης μας κ. Β. Παπαγιαννόπουλος. Νέας σειρὰς χρωματιστῶν εἰκόνων θὰ καλλιτεχνήσῃ. Ἐκτὸς πολλῶν Ἀρχαιοτήτων, θὰ ἐκδώσῃ τὰς ἐκτὸς τοιχογραφίας τοῦ Προμηθεὺς τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ ἀντιγραφὴν θανμασίων τοῦ κ. Ἀριστέως, 21 εἰκόνας τῆς Ἑλλ. ἐπαναστάσεως ἐξ ἀντιγραφῆς τῶν ἐν τῇ Πινakoθήκῃ τοῦ Μονάχου καὶ τῶν Ἑλληνικῶν ζωγραφικῶν ἔργα, ἥτοι τοὺς Νικητὰς τῆς Σαλαμίνας τοῦ Κορμόν, τὴν ἐν Σαλαμίνι ναυμαχίαν τοῦ Κάουλιμπαχ, τὸν Περικλέα ἐπὶ τῆς Πηνυκὸς τοῦ Φόλτς καὶ τοὺς ἀρχαίους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἰλτεσπέντσερ.

Ἀφίκετο ἐκ Σμύρνης ὅπως ἐγκατασταθῇ εἰς Ἀθήνας ὁ ζωγράφος κ. Ε. Ἰωαννίδης.

— Τὸν προσεχῆ μῆνα ἀναχωρεῖ διὰ Παρισίους πρὸς τελειοποιήσιν ἡ ζωγράφος δεσποινὶς Μαρία Σκούφου.

Εἰς τὸν ἐβδομαδιαῖον «Chroniqueur de Paris» ἐδημοσιεύθη ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῆς Ὁράγγης εὐμενεστάτῃ κρίσει περὶ τοῦ Ἑλλήνος τραγικοῦ, ἀλλὰ μὴ ἀπογοητευμένου ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου, κ. Ἀχιλ. Μάρδα (Αἶσα), ἀπαγγέλαντος μέρη ἐκ τοῦ Ὀιδίποδος Τυράννου. Ὁ κρίνων τὸν κ. Μάρδα γράφει: «Celle voix a un accent inimaginable, une profondeur de vibrations dont nous sommes déshabitués, elle révèle un tempérament!»

Εἰς θέσιν Μπούφα τῶν Μηλεῶν τοῦ Βόλου, ἐνθα ἔκειτο ἡ παλαιὰ πόλις Κορωπαὶ καὶ ἐν ἣ εὐρέθησαν πλάκες μετὰ ψηφισμάτων, ὁ κ. Ἀρβανιτόπουλος ἤρξατο ἀνασκαφῶν πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ μαυτείου. Εὐρέθη τεῖχος Προμυκηναϊκόν, δύο πλάκες, ὧν ἡ μία ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τρισχίλια συντεγμῆματα ἡγέτων ἐποχῆς 700—500 π. Χ., ἐν οἷς δεκτὸ πᾶν κεραμίδες φέρουσιν ἐγχρωμα κοσμήματα Μωναϊκοῦ τύπου. Εὐρέθησαν πρὸς τοὺτοις εἰκοσι τάφοι, ὅλοι, πληρὴν τριῶν χριστιανικῶν, τοῦ 3ου π. Χ. αἰῶνος, ἀναθηματικοὶ τύποι ἀνεπίγραφοι, νομίσματα, βάσεις ἀγαλμάτων καὶ πᾶν μικροὶ ἱποὶ ἀναθηματικοὶ πάντες εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Ἐκ τούτου βεβαιοῦται ἤδη ὅτι τὸ περιφνημον μαυτεῖον ἀνευρέθη, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς ἀρχαῖος σιγγραφεὺς, ὁ Νικανόρος, ἀναφέρει.

Ἐπίσης εἰς τὴν νηοίδα Κικόννηθον παρὰ τὸ Τρίκκερι εὐρέθησαν ἐν ἀρχαιοτάτῃ μορῇ παλαιὰ χειρόγραφα καὶ βιβλία πολλῆς ἀξίας. Εἰς δὲ τὴν θέσιν Ἀγ. Ἰωάννης Θεολόγος εὐρέθησαν ἔχνη Ἑλλ. ἐποχῆς, πολλὰ δὲ τοιαῦτα Βυζαντινῆς, ὡς νομίσματα, ἀγγεῖα ἐκ τάφων κ.λ.π.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρία ἀπεφάσισεν ὅπως κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο προβῇ εἰς τὴν ἀνέγερσιν ἀρκειῶν Μουσείων εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἵνα συγκεντρωθῶν εἰς αὐτὰ αἱ κατεσπαρμέναι κατὰ τόπους ἀρχαιοτήτες.

Τοιαῦτα Μουσεῖα ἤρχισαν ἤδη ἰδρυόμενα ἐν Σπάρτῃ, Θήβαις, Κερκύρᾳ, Ἀνκοσοῦρᾳ καὶ Ἐπιδαύρῳ.

Τὸ κτεῖρον τοῦ Μουσείου τῆς Ἐπιδαύρου εἶνε ἤδη εἰτοιμον, καὶ ἤρχισεν ἡ τοποθέτησις τῶν σπουδαιωτέρων ἀρχαιοτήτων, αἵτινες ἔχουν ἀνευρεθῇ ἐκεῖ, τῇ ἐπιβλέψει τοῦ κ. Καρβαδία.

Εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Ἐπιδαύρου ἀποπερατοῦμενον ἐντελῶς μέχρι τοῦ προσεχούς ἔτους, θὰ συγκεντρωθῶν ὅλαι αἱ ἐκεῖ ἀνευρεθεῖσαι ἀρχαιοτήτες.